

Arrest

nr. 230 097 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ
Broustinlaan 88 / 1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 juni 2019 waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Sakhi MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 juli 2010 diende de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische autoriteiten een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 april 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd met het arrest nr. 60 524.

Op 15 januari 2013 diende de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris nam op 21 januari 2013 een beslissing houdende de weigering van inoverwegingname van dit tweede verzoek om internationale bescherming (bijlage 13^{quater}). Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 106 345 van 4 juli 2013.

De verzoeker verliet vervolgens België en hij begaf zich naar Duitsland waar hij op 29 november 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ingevolge de Dublinreglementering werd de verzoeker in maart 2014 door België teruggenomen.

In België diende de verzoeker op 2 april 2014 voor een derde maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 oktober 2014 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 143 313 van 15 april 2015.

Op 28 februari 2015 diende de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard bij beslissing van 19 mei 2015 aangezien de verzoeker door Duitsland geseind stond als ontoegankelijk voor het Schengengrondgebied. De beslissing van 19 mei 2015 werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 28 mei 2015.

Zonder België te hebben verlaten, diende de verzoeker op 29 juni 2015 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juli 2015 besloot de commissaris-generaal om dit vierde verzoek niet in overweging te nemen.

De verzoeker verliet België niet, en diende op 27 augustus 2015 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 22 september 2015 besliste de commissaris-generaal om dit vijfde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen. De verzoeker diende tegen deze beslissing twee beroepen in bij de Raad. Beide beroepen werden verworpen (RvV 5 januari 2016, nr. 159 484 en RvV 18 februari 2016, nr. 162 300).

Op 9 maart 2016 diende de verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 26 mei 2016 een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag'.

De verzoeker diende op 11 juli 2016 voor de zevende keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 22 juli 2016 nam de commissaris-generaal een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 180 416 van 9 januari 2017.

Op 10 februari 2017 diende de verzoeker voor de achtste maal een verzoek om internationale bescherming in. Op 6 maart 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'.

Op 28 maart 2017 diende de verzoeker een negende verzoek om internationale bescherming in. Op 2 mei 2017 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, werd verworpen met 's Raads arrest nr. 196 403 van 11 december 2017.

Op 12 januari 2018 diende de verzoeker een tiende verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam op 21 maart 2018 ook inzake dit verzoek een beslissing tot 'weigering van inoverwegingname'.

Op 17 april 2018 diende de verzoeker een elfde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2018 besliste de commissaris-generaal tot de onontvankelijkheid van dit elfde verzoek om internationale bescherming.

Op 25 september 2018 diende de verzoeker een twaalfde verzoek om internationale bescherming in. Ook dit twaalfde verzoek werd door de commissaris-generaal onontvankelijk verklaard bij beslissing van 6 november 2018.

Op 24 juni 2019 werd de verzoeker aangetroffen in onregelmatig verblijf.

Op 24 juni 2019 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De verzoeker dient tegen deze beslissing eerste een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering werd verworpen met 's Raads arrest nr. 223 649 van 5 juli 2019. De verzoeker dient vervolgens een verzoek tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 24 juni 2019 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen (bijlage 13sexies). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker op diezelfde dag ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma op 24.06.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S.

voornaam : Z.

geboortedatum : (...) 1994

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24.06.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 10 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 21.01.2013 (bijlage 13quater), op 09.06.2013 (bijlage 13), op 21.10.2014 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 01.05.2015, op 14.08.2015 (bijlage 13qq), op 15.10.2015 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 07.03.2016, op 07.06.2016 (bijlage 13qq), op 22.08.2016 (bijlage 13qq) dat werd verlengd tot 27.01.2017, op 10.03.2017 (bijlage 13qq), op 10.05.2017 (bijlage 13qq) en op 07.02.2019 (bijlage 13qq). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft 12 asielaanvraag ingediend, die allen negatief werden afgesloten door het CGVS. De RvV bevestigde in het kader van betrokkenes eerste, tweede, derde, vijfde en zevende asielaanvraag

deze negatieve beslissingen van het CGVS. Aan betrokkene werd na het afsluiten van zijn asielaanvragen telkens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkenes laatste 12de verzoek tot internationale bescherming werd op 06.11.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS. Aan betrokkene werd op 07.02.2019 een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 per aangetekende zending ter kennis gebracht.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij in 2010 naar België is gekomen. Hij had een beslissing gekregen om België te verlaten en is dan naar Duitsland gegaan waar hij 6 maanden heeft verbleven voor dat ze hem terug naar België stuurden. Hij geeft aan dat hij niet meer naar zijn land Afghanistan wil omwille van de oorlog. Hij wil hier een opleiding halen. Betrokkene geeft aan dat het te moeilijk is om in zijn thuisland te leven. Hij is bijna 10 jaar hier en hij wil hier blijven. Verder geeft hij aan dat hij niet ziek is. Betrokkene verklaart ook dat hij een partner in Weert (Nederland) heeft. Ze noemt S. R..

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.02.2015 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene verwijst in deze humanitaire regularisatieaanvraag naar zijn lang verblijf in België en zijn sociale contacten. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 19.05.2015 door Duitsland als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied werd geseind. Deze maatregel werd door de Duitse autoriteiten genomen op 07.04.2014 en verbiedt betrokkene zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van vijf jaar, namelijk tot 07.04.2019. Deze beslissing zonder voorwerp werd op 28.05.2015 aan betrokkene betekend.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 9 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het feit dat betrokkene een partner heeft in Weert (Nederland) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Indien deze relatie duurzaam is, kan betrokkene zich wenden tot de Nederlandse autoriteiten om gezinshereniging op basis van deze relatie al daar aan te vragen. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar.

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de

hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang, komt het de verzoeker toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft (*cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752*).

In casu dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft van drie jaar dat werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest *Ouhrami* van 26 juli 2017 geoordeeld dat *"Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten."* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *"indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht."* (HvJ, 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, punt 41).

Aldus dient te worden aangenomen dat de rechtsgevolgen van het thans bestreden inreisverbod van drie jaar slechts ingaan vanaf de datum dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van vijf jaar, dat op 7 april 2014 door de Duitse autoriteiten werd

opgelegd. Ook dit inreisverbod betreft een inreisverbod met Europese dimensie, zodat de verzoeker in het Schengeninformatiesysteem (SIS II) werd geseind als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied. De verzoeker had kennis van dit inreisverbod en de SIS II-seining aangezien zijn verblijfsaanvraag van 28 februari 2015 om deze reden zonder voorwerp werd verklaard bij beslissing van 19 mei 2015, die aan de verzoeker werd betekend op 28 mei 2019. Uit deze beslissing blijkt tevens dat het om een inreisverbod met een geldingsduur van vijf jaar gaat en in zijn verzoekschrift inzake de vordering tot schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) geeft de verzoeker zelf aan dat het door de Duitse autoriteiten opgelegde inreisverbod nog niet achter de rug is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien niet dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten zou hebben verlaten sinds dat hem door de Duitse autoriteiten op 7 april 2014 een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd. Ter terechtzitting wordt zulks ook niet betwist door de advocaat van de verzoeker.

Bijgevolg zal het door Duitsland afgeleverde inreisverbod van 7 april 2014 vanaf het moment dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat, hoe dan ook zijn rechtsgevolgen sorteren en zal het de verzoeker vanaf dat ogenblik gedurende vijf jaar verboden zijn om het grondgebied van de lidstaten terug te betreden of er te verblijven. Het thans bestreden inreisverbod van 24 juni 2019, dat voorziet in een toegangs- en verblijfsverbod van drie jaar, zal eveneens zijn rechtsgevolgen sorteren vanaf het ogenblik dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat. De termijnen van de beide inreisverboden werken niet cumulatief. Een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod brengt dan ook geen enkele wijziging teweeg in verzoekers rechtstoestand nu het de verzoeker, eens hij de Schengenlidstaten verlaat, hoe dan ook op grond van het inreisverbod van 7 april 2014 verboden zal zijn om er gedurende vijf jaar terug te keren en er te verblijven.

De Raad benadrukt dat de verzoeker, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt dient in te nemen en zijn belang dient aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810; RvV (AV) 12 december 2014, nr. 135 040).

Ter terechtzitting werd de problematiek van het rechtens vereiste belang aan een tegensprekelijk debat onderworpen. Aan de advocaat van de verzoeker werd gevraagd om aan te geven welk nut een eventuele nietigverklaring in de gegeven omstandigheden heeft. De advocaat van de verzoeker stelt dat de verzoeker op 5 september 2019 werd vrijgelaten uit het gesloten centrum, dat hij met een Nederlands onderdaan wil huwen en dat hij daarna een aanvraag gezinshereniging wil indienen. De advocaat van de verzoeker legt ter terechtzitting tevens aanvullende stukken neer om aan te tonen dat er een huwelijk 'op til staat'.

Er valt echter niet in te zien hoe de vrijlating uit het gesloten centrum en verzoekers wens om te huwen met een Nederlandse vrouw, de rechtsgevolgen van het inreisverbod van 7 april 2014 zouden kunnen teniet doen. Indien de verzoeker in de toekomst daadwerkelijk in het huwelijk zou treden en hij de gezinshereniging zou willen bekomen, hetgeen vooralsnog slechts een toekomsthypothese betreft, dan nog dient de verzoeker om de opheffing, opschorting of intrekking van het door Duitsland opgelegde inreisverbod te verzoeken alvorens hij wettig kan terugkeren naar het grondgebied van de lidstaten. Gelet op het vigerende inreisverbod van vijf jaar dat werd opgelegd door de Duitse autoriteiten, dient te worden opgemerkt dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden inreisverbod van drie jaar de rechtstoestand van de betrokkene niet kan beïnvloeden (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dat er mogelijks rechtsgevolgen kunnen worden verbonden aan een eventuele aanvraag om gezinshereniging eens de verzoeker gehuwd zou zijn, is geen belang dat voortvloeit uit de nietigverklaring van het thans bestreden inreisverbod, maar een hypothetisch belang dat volgens de verzoeker is verbonden aan een toekomstige aanvraag die hij zou willen indienen. De repliek ter terechtzitting betreft bijgevolg slechts een hypothetisch en onrechtstreeks belang, hetgeen niet volstaat. Het is dan ook geenszins aangetoond dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden inreisverbod de verzoeker in de gegeven omstandigheden een concreet voordeel kan opleveren.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat de verzoeker geen nuttige gegevens ter beoordeling heeft aangevoerd die kunnen aantonen hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang heeft bij het indienen van het beroep (cf. RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Dit volstaat reeds om het beroep te verwerpen.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE